

Ne, nebude to divadelný kus, jak od pana Shakespeara - Večer tříkrálový. I když....divadlo to vlastně bylo. Taková dobrá komedie. A postarala se nám o ni naše kamarádka Natálka, která provedla očistu svého pokojíčku a rozhodla se vyřadit pár svých plyšáků. No... pár.... ☐

Nakonec jich Brtník přinesl plnej batůžek. Sešel se s Natulí a její maminkou, když se vraceli s Rumíčkem z polí, zatímco my si s Tali užívaly civilizace (a aniž bychom to tušili, byli jsme všichni kousek od sebe). Podle vyprávění byl Rumíček naprosto unešen, neb on dostává dárky velmi rád. A zvláště měkkouše. Ty naprosto miluje. Jest to duše citlivá a tak preferuje hračky s kterežma se může taky mudlat. Jak je u něj obvyklý, tak jakmile obdržel dárek - byl to pan Meloun, jal se nadšeně a šťastně vířit a kolotat prostorem a vždycky se k někomu přiblížil, aby se ihned ovšem vzdálil. Co kdyby mu náááhodou, náááhodou někdo jeho dárek vokoukal, že jo. ☐☐ Vždycky jen tak na dálku, aby se nerozplynul ☐. No ale protože dětskej sparringpartner je dětskej sparringpartner, řádili prý pak s Natulí, jako diví. Dokonce aj na zavěšení na strom došlo. Kdy prý poté, co Brtník stromem zatřásl a pan Melounsletěl dolů, následně jakýsi náhodně kolemjdoucí malinkatý chlapeče očekával, že budou pršet třeba i další plyšáci ☐. Marně.

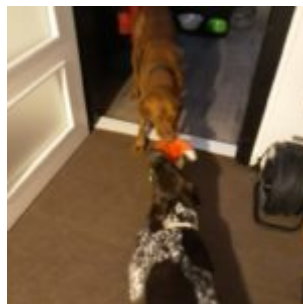
Každopádně, když jsme se s Tali vrátily domů, čekal u dveří naprosto odporně oslitntanej a zaprasenej pan Meloun. Tali ho popadla a Brtník už z kuchně volal, ať sem s tím ty psy rozhodně nepouštím, protože to je převelikej humáč. Pozdě ☐☐. Když jsem pak viděla tu oslizlou hmotu na světle, bylo mi jasný, proč to nechtěl ☐. A tak pan Meloun ku smutku psímu letěl zas za ty dveře. Leč smutek netrval dlouho, protože jsem je odvelela do zadního pokoje a tam..... sáhla do batohu plnýho plyšáků.

První spatřilo světlo světa slečna Mrkvička. Jooooooooooooo jojojooooooooo spustilo se velkorejdnění a zrzavoflekatí ji museli mít hned a oba a najednou. Jako kdyby těch plyšáků bylo v batohu málo, co? ☐ A tak jsem - velký spokojenosti na druhý pokus vytáhla Bubáčka. Bubáček jest pro Talinku velmi vhodný plyšáček, neb nemá umělohmotných očiček, které by se daly konzumovati a nemá taktěž ve střevch spoustu těch malilinkatých kuliček, které by se daly vdechovati. Dá se mu pravda urvat několik vlásků a končetiny, ale to už by nemusel být takový problém, kdyby na to došlo. Každopádně stejně je to velký flekatý stvoření s plyšákama dost pod dozorem.

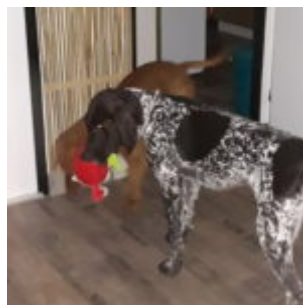
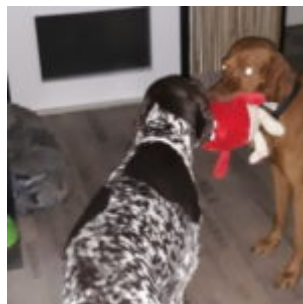
A pokaždý, když se uloží a pustí se do slastnýho odhlodávání čehosi, tak velmi nerada, leč

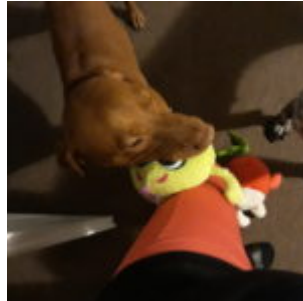
musím, jí tuto činnost přeruším s tím, že řeknu Ne, plyšáčka si vezmu a zase jí ho hodím. A doufám, že třeba jednou jí dojde, že žmoulat si ho může, párat ho může, ale ukusovat a konzumovat nikoliv. K mojí velké radosti si chvíli dokáže s Bubáčkem i hrát. A tak kmitám mezi Rumíčkem, kterej nosí slečnu Mrkvičku ve vítězných kolečkách sem a tam a chce být stíhán a přepadán a za milou mrkef popotahován prostorem a smýkán a škubán....a mezi tím, že hlídám Tali, a jakmile se z módu hracího a žouželícího přepne do módu ukusovacího, tak zasahuju. A pak se zase přetahuju chvíli s ní. No, mám ruce plný práce a byt plnej psů, co jím vířej s plyšákama v hubě, zabíjej je, vyměňujou si je, páč každej nutně potřebuje stejně jako děti - vždycky to, co má ten druhý, třepou s nima a jsou nadšení z toho, že uuuuž jsou Vánoce asi ☐ .

Takže Natule - díky za ty dárečky!

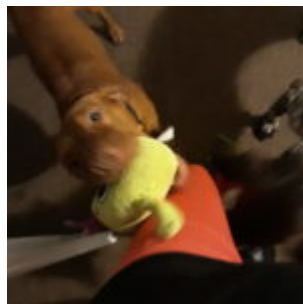

kdo chce Mrkvičkuuu??, Já,jáá, jáatakýy, nejááá....Bubáček jest zapomenut a Tali jest smýkána prostorem ☐

Máám!

Rumíček ulovil Bubáčka a jest značně vesel

P.S. Bubáček přežil do druhého dne, stejně jako slečna Mrkvička a oba se následně s námi dívali i na televizi a chvíli sloužili i jako odpočívadlo pro psí hlavy :-).

P.S. Slečna Mrkvička již není mezi živými. Teď v pondělí proběhla důkladná pitva. Kdy ji nejdřív Tali chtěla zbavit zraku, což se mi vždycky podařilo jí rozmluvit, páč bych nerada, aby během odooperování milé bulvy polkla a poté pod pečlivým dozorem se teda aspoň vrhla na to pitvání. Bílou hmotu a taktéž pytlík s kuličkama svědomitě flusala ven a já jí to stejně svědomitě chválila a odebírala. Po nějaké době byla její touha prozkoumat Mrkvičce útroby uspokojena a s břichem jak po průstřelu granátem ji s lehkým srdcem opustila. Pohřeb žehem proběhne poté, co vyvezou popelnice, kde milá Mrkef skončila. ☐ . Bubáček stále žije.